

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010647
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3824010647.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci proti obžalovanému A. A., nar. XX.XX.XXXX v B. C. B., trvale bytom D. XXXX/XX, B. C. B., t. č. na slobode, pre prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného, poškodeného a prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v neprospech obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. decembra 2024 pod sp. zn. 26T/47/2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. marca 2026 v Trenčíne, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. b), d), f) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok okresného súdu z r u š u j e v celom rozsahu.

Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku

obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX v B. C. B., trvale bytom D. XXXX/XX B. C. B., t. č. na slobode

je vinný, že

dňa 24.11.2023 v čase okolo 16:50 hodiny prišiel na parkovisko v zadnej časti čerpacej stanice Slovnaft na ulici E. F. X G. B. C. B. na striebornom vozidle značky Mercedes Benz A140 s e.č.: H., kde ho už na základe ich predchádzajúcej vzájomnej dohody čakal poškodený I. D. pri bielom vozidle značky Citroen Jumper s e.č.: H., ktorý obžalovaného po príchode vyzval na úhradu diagnostiky 12 ks vstrekovačov uložených v krabici patriacich osobe J. F. vo výške 180,- Eur v tom čase položenej na kontajneri vedľa poškodeného, na čo došlo k hádke o cene služby a pri tom poškodenému vulgárne nadával, na čo poškodený zareagoval tak, že si vzal krabicu so vstrekovačmi do rúk a keď chcel s touto krabicou odísť do svojho vozidla, obžalovaný ho jedenkrát rukou zovretou v päšť udrel do oblasti nosa, pričom mu poškodil aj dioptrické okuliare, vytrhol mu z rúk krabicu so vstrekovačmi, po čom nastúpil do vozidla značky Mercedes Benz A140 a keď sa mu poškodený pokúsil zabrániť v odjazde z miesta činu, došlo ku kontaktu ruky poškodeného so spätným zrkadlom vozidla Mercedes Benz A140, pričom poškodený I. D. počas útoku utrpel v dôsledku napadnutia obžalovaným pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy – tváre v oblasti nosa s krvácaním z nosových dierok s tržne zmliaždenou rankou na nose a odreninami kože na koreni nosa v dôsledku ktorých zranení nebol poškodený obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu dlhšiu minimálne 7 dní a v dôsledku kontaktu s vozidlom utrpel zlomeninu dolného konca pravej vretennej kosti bez posunu úlomkov, v dôsledku ktorých zranení bol poškodený obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 4-5 týždňov v dôsledku fixácie pravej ruky sadrou a majetkovú škodu neprevyšujúcu 180 Eur z titulu dohodnutej a nezaplatennej ceny diagnostiky vstrekovačov a škodu z titulu poškodenia okuliarov v sume neprevyšujúcej sumu 400,-Eur,

teda

dopustil sa slovne a fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti

a výtržnosti tým, že napadol iného,

čím spáchal

prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona účinného v čase vyhlásenia rozsudku.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 364 odsek 1 Tr. zákona s použitím § 38 odsek 2 Tr. zákona účinného od 15.03.2024 a § 56 odsek 2 Tr. zákona na peňažný trest vo výmere 2.000,- Eur (dvetisíc Eur).

Podľa § 57 odsek 2 Tr. zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Tr. zákona v prípade úmyselného zmarenia peňažného trestu súd stanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku je obžalovaný povinný nahradiť poškodenému I. D., nar. XX.XX.XXXX v D., bytom H., adresa na doručovanie F. F. X – H., H., škodu z dôvodu poškodenia dioptrických okuliarov v sume 400,- Eur (štyristo Eur).

Podľa § 288 odsek 2 Tr. poriadku sa poškodený so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

II. Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 26T/47/2024 zo dňa 02. decembra 2024 bol obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom v čase vyhlásenia rozsudku na tom skutkovom základe, že

„dňa 24.11.2023 v čase okolo 16:50 hodiny prišiel na parkovisko v zadnej časti čerpacej stanice Slovnaft na ulici E. F. X G. B. C. B. na striebornom vozidle značky Mercedes Benz A140 s e.č.: H., kde ho už na základe ich predchádzajúcej vzájomnej dohody čakal poškodený I. D. pri bielom vozidle značky Citroen Jumper s e.č.: H., ktorý obžalovaného po príchode vyzval na úhradu diagnostiky 12 ks vstrekovačov uložených v krabici patriacich osobe J. F. vo výške 180,- Eur v tom čase položených na kontajneri vedľa poškodeného, na čo došlo k hádke o cene služby a pri tom poškodenému vulgárne nadával a vyhrážal sa mu vulgárne ublížením na zdraví, ak mu nevydá vstrekovače, na čo poškodený zareagoval tak, že si vzal krabicu so vstrekovačmi do rúk a keď chcel s touto krabicou odísť do svojho vozidla, obžalovaný ho jedenkrát rukou zovretou v päšť udrel do oblasti nosa, pričom mu poškodil aj dioptrické okuliare, vytrhol mu z rúk krabicu so vstrekovačmi, po čom nastúpil do vozidla značky Mercedes Benz A140 a keď sa mu poškodený pokúsil zabrániť v odjazde z miesta činu, došlo ku kontaktu ruky poškodeného so spätným zrkadlom vozidla Mercedes Benz A140, pričom poškodený I. D. počas útoku utrpel v dôsledku napadnutia obžalovaným pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy – tváre v oblasti nosa s krvácaním z nosových dierok s tržne zmliaždenou rankou na nose a odreninami kože na koreni nosa v dôsledku ktorých zranení nebol poškodený obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu dlhšiu minimálne

7 dní a v dôsledku kontaktu s vozidlom utrpel zlomeninu dolného konca pravej vretennej kosti bez posunu úlomkov, v dôsledku ktorých zranení bol poškodený obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 4-5 týždňov v dôsledku fixácie pravej ruky sadrou a majetkovú škodu neprevyšujúcu 180 Eur z titulu dohodnutej a nezaplatennej ceny diagnostiky vstrekovačov a škodu z titulu poškodenia okuliarov v sume neprevyšujúcej sumu 400,-Eur.“

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona za použitia § 38

odsek 2 na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu bol podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 50 odsek 1 Tr. zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Súčasne bol podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku v rámci adhézneho konania poškodený I. D., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom H., súdom s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote písomne dňa 04.12.2024 v neprospech obžalovaného odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry v Prievidzi, a to voči výrokom o vine aj treste, ktoré bližšie odôvodnil písomným podaním zo dňa 29.01.2025, doručeným okresnému súdu dňa 30. januára 2025. V rámci dôvodov odvolania uviedol, nasledovné:

„Ako prokurátor nemám žiadne námietky voči konaniu pred súdom prvého stupňa, ktoré vydaniu rozsudku sp.zn. 26T/47/2024 zo dňa 2.12.2024 predchádzalo, ako ani voči výroku týkajúcemu sa náhrady škody.

Výrok o vine označeného rozsudku však nepovažujem za zákonný, pretože podľa môjho právneho názoru konaním obvineného došlo k naplneniu skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, nie zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona.

Okresný súd Prievidza v rozsudku dospel k právnomu záveru, že konanie obžalovaného opísané v skutkovej vete výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku napĺňa obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1

Tr. zákona. Uvedený záver súd odôvodňuje v podstate tým, že v danom prípade síce išlo o cudziu vec v tom zmysle, že vlastnícke právo k nej nepatrilo obžalovanému, no vlastníkom veci nebol ani poškodený a vec patrila tretej osobe, ktorý ju z dôvodu vykonania prác zveril obžalovanému a ten vec cez sprostredkovateľa ďalej zveril poškodenému, ktorý mal vec po vykonaní práce vrátiť obžalovanému. Za podstatné tu súd považuje skutočnosť, že poškodený nemal právo vec zadržať, mal len pohľadávku voči obžalovanému a vedel, že nejde o vec patriacu obžalovanému. Pojem cudzia vec nemožno vykladať úzko, v zmysle práva vlastníckeho, ale širšie - teda aj práva vec oprávnene držať, a preto treba na obžalovaného hľadieť ako na osobu, ktorá sa domáha vrátenia svojej veci, a z tohto dôvodu jeho konaním nemohli byť naplnené pojmové znaky zločinu lúpeže, ale práve zločinu vydierania.

Súd z vykonaného dokazovania správne ustálil, že obžalovaný sa za účelom zmocnenia sa cudzej veci (vstrekovačov patriacich bez akýchkoľvek pochybností tretej osobe - J. F.) voči poškodenému použil najskôr hrozbu bezprostredného fyzického násillia

- vyhrážok ublížením na zdraví sprevádzaných vulgárnymi nadávkami a následne, keď mu ich poškodený napriek tejto hrozbe nevydal a mal ich vo svojej dispozícii, zaútočil na poškodeného aj fyzicky, keď tohto udrel päšťou do oblasti tváre, bezprostredne na čo vytrhol krabicu so vstrekovačmi z rúk poškodeného.

Nestotožňujem sa preto jedine s úvahou súdu o tom, ako nahliadať na vec, ktorej vydania sa obžalovaný od poškodeného pod hrozbou násillia a aj následným fyzickým násillím domáhal.

Vec - vstrekovače, ktorých sa obžalovaný pri skutku hrozbou bezprostredného násillia a súčasne aj násillím zmocnil, jednoznačne patrili tretej osobe - J. F., a teda išlo o vec, ktorá bola vo vzťahu ku páchatelovi vecou cudzou, nie jeho vlastnou.

Cudzia vec je taká vec, ktorá nepatrí páchatelovi. Vec nemusí byť vo vlastníctve napadnutého, postačuje, že ju má napadnutý vo svojej dispozícii (môže to byť vec požičaná, zverená a pod.). Taktiež nie je rozhodujúce, či si páchatel chce vec privlastniť, alebo ju chce len prechodne užívať, zničiť, prípadne vrátiť jej vlastníkovi. Pre naplnenie skutkovej podstaty zločinu lúpeže sa teda musí jednať o vec, ktorá je pre páchatel'a cudzia a len v prípade, ak by sa jednalo o páchatel'ovu vec (v zmysle vlastníckeho práva), ktorú predtým poškodenému zveril, možno konanie obžalovaného vyhodnotiť ako zločin vydierania.

V tejto súvislosti dávam do pozornosti odvolacieho súdu aj judikatúru krajských súdov v Slovenskej republike súvisiacu s právnym posúdením konania, kedy sa páchatel' násillím zmocňuje cudzej veci, ktorá mu nepatrí.

Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 10To/12/2024 uviedol, že cudzia vec je taká, ktorá nepatrí páchatelovi. Vec nemusí byť vo vlastníctve napadnutého, stačí, že ju napadnutý má vo svojej dispozícii (môže to byť vec požičaná, zverená a pod.). Zmocnením sa veci je získanie faktickej moci nad vecou bez ohľadu na to, ktorá osoba mala vec vo svojej dispozícii. Nie je rozhodujúce, či páchatel má úmysel vec si privlastniť, zničiť alebo ju previesť na iného. Znak zmocniť sa cudzej veci je naplnený aj v prípade, keď páchatel odníme cudziu vec z dispozície oprávnenej osoby, hoci mal úmysel len prechodne ju používať.

Súd ďalej uvádza, že zmocnenie sa veci znamená, že páchatel odníme vec z dispozície oprávnenej osoby, čím získa možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Napadnutý nemusí byť vlastníkom veci; stačí, ak ju má vo svojej dispozícii napr. preto, že mu vec bola požičaná, zverená a podobne. Pre páchatela musí ísť o cudziu vec. Ak páchatel odníme inému násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia vec, ktorá mu patrí a ktorú predtým napadnutému zveril, ide o vydieranie podľa § 189 Tr. zákona.

Z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10To/15/2024 zas vyplýva, že zmocnením sa veci znamená, že páchatel odníme vec z dispozície oprávnenej osoby, čím získa možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Napadnutý nemusí byť vlastníkom veci; stačí, ak ju má vo svojej dispozícii napr. preto, že mu vec bola požičaná, zverená a podobne. Pre páchatela musí ísť o cudziu vec. Ak páchatel odníme inému násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia vec, ktorá mu patrí a ktorú predtým napadnutému zveril, ide o vydieranie podľa § 189 Tr. zákona. Páchatel sa veci zmocní nielen vtedy, keď ju sám napadnutému odníme, ale aj keď mu ju napadnutý pod vplyvom násillia alebo hrozby bezprostredného násillia sám vydá (R 1/1980).

Z uvedených rozhodnutí mi preto vyplýva záver, že jedine v prípade, ak by obžalovaný bol nositeľom vlastníckeho práva k veci, ktorej vydania sa hrozbou násillia a násilím domáha, a ktorú predtým zveril poškodenému, je možné dospieť k záveru, že ide o zločin vydierania, nie o zločin lúpeže. V tomto konkrétnom prípade však bolo nesporné, že obžalovaný poškodenému zveril vec patriacu tretej osobe, nie vec vlastnú. Pokiaľ by obžalovaný skutočne bol vlastníkom veci (nie len predchádzajúcim dočasným držiteľom), ktorej vydania sa násilím domáhal, jednalo by sa o zločin vydierania. Z dokazovania však nesporne vyplynulo, že obžalovaný bol v určitom časovom období (niekoľko dní pred skutkom) len oprávneným držiteľom veci - rovnako tak ale bol oprávneným držiteľom tejto veci poškodený, avšak poškodený bol oprávneným držiteľom tejto veci v čase skutku.

Ak teda podľa právneho názoru súdu je predchádzajúcu oprávnenú držbu veci obžalovaným potrebné vykladať v širšom zmysle ako vlastnícky vzťah obžalovaného k tejto veci, potom ale rovnako tak treba posúdiť aj oprávnenú držbu tejto veci poškodeným v čase samotného skutku.

Vzhľadom na rozdielnosť trestných sadziieb medzi zločinom lúpeže a zločinom vydierania v základných skutkových podstatách toto odvolanie musí smerovať aj proti výroku o treste, keďže dolné hranice trestných sadziieb sú rôzne.

S poukazom na vyššie uvedené úvahy a prezentovaný právny názor

navrhujem,

aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 26T/47/2024-263 zo dňa 2.12.2024 vo výroku o vine a vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona sám rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, ktorého výkon bude podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní aspoň 36 mesiacov.

Súčasne navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne zamietol odvolanie obžalovaného a jeho obhajcu postupom podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.“

Voči napadnutému rozsudku podal odvolanie v celom rozsahu, t. j. voči výrokom

o vine a treste, aj obžalovaný (ktoré zahlásil ihneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní). Obžalovaný svoje odvolanie bližšie odôvodnil písomne prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 03. marca 2025, doručené okresnému súdu nasledujúceho dňa. V písomných dôvodoch odvolania uviedol nasledovné:

„Proti tomuto rozsudku podávam tak čo do výroku o vine ako aj čo do výroku o treste odvolanie, pričom dôvody odvolania vidím v ust. § 321 ods.1 písm. b) Tr. por., teda pre chyby v napadnutých výrokoch v rozsudku, najmä pre nejasnosť jeho skutkových zistení a nevyporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

V prvom rade, vzhľadom aj na skutočnosť, že obžaloba bola na mňa podaná pre zločin lúpeže podľa § 188 ods.1 Tr. zák. pokladám za potrebné uviesť, že sa stotožňujem s tým, ako súd posúdil vlastníctvo a oprávnenosť držby 12 ks vstrekočav, keď dospel k záveru, že tieto neboli vlastníctvom ani mojím ani poškodeného, ale tretej osoby a v čase skutku neboli v oprávnenej držbe poškodeného, keďže tomuto boli vstrekočave odovzdané nie za účelom montáže, opravy či úpravy, ale iba na vykonanie diagnostiky a po jej vykonaní nemal právo tieto ďalej zadržiavať a ich odovzdanie podmieňovať zaplatením dohodnutej ceny za diagnostiku. Treba navyše zmieniť, že položením krabice so vstrekočavami na kontajner s odpadom (táto skutočnosť bezpečne vyplýva nielen z mojej výpovede, ale aj z výpovede poškodeného), sa poškodený držby vstrekočav dobrovoľne vzdal a tým, že sa ich následne opätovne zmocnil, práve on ich mal v čase skutku v neoprávnenej držbe a nie ja.

Nemôžem však súhlasiť s tým, že súd moje konanie posúdil ako zločin vydierania podľa § 189 ods.1 Tr. zák. po tom, čo priebeh vzájomného konfliktu medzi mnou a poškodeným ustálil v skutkovej vete rozsudku na základe výpovede poškodeného D. a svedkyne K. L., napriek tomu že si bol vedomý evidentných rozporov a nelogickosti v ich výpovediach jednotlivo i voči sebe navzájom a napriek existencii rozporov s ďalšími vykonanými dôkazmi, či už odborným vyjadrením K. K. H. alebo skutočnosťami vyplývajúcimi z prehratého videozáznamu.

To, že som mal poškodenému vulgárne nadávať a vyhrážať sa mu ublížením na zdraví, ak mi nevydá vstrekočave, vyplýva iba z výpovede samotného poškodeného, pričom vyhrážky nepotvrdila ani svedkyňa K. L. aj keď po tom, čo sediac v aute so zatvorenými dverami a hrajúcim rádiom počula naše hlasy najskôr iba tlmene, neskôr však započula zvýšené hlasy. Aj z videozáznamu vyplýva, že medzi mnou a poškodeným prebieha bežná, nie rozčúlená komunikácia, pričom je nelogické, že ak by som sa poškodenému vyhrážal zbitím, ak mi nevydá vstrekočave, on by bol tieto s krabicou položil na kontajner s odpadom a ja by som sa týchto ihneď nezmocnil, ale nechal som ich položené na kontajneri až do momentu, keď sa poškodený využívajúc tú skutočnosť, že som sa nachvíľu obrátil a ukazoval na kameru, tejto zmocnil a odišiel s nimi pred vozidlo. Vzhľadom na to, že na rozdiel od mojich výpovedí sú výpovede poškodeného rozporné a nelogické, pričom z dokazovania bezpečne vyplýva, že o mechanizme vzniku zlomeniny ruky tento vedome klame a klame aj o ďalších skutočnostiach (vhodenie peňazí do vozidla otvoreným oknom, okolnosti zničenia fotografií resp. videozáznamov, ktoré si robili poškodený i svedkyňa pri mojom odchode z miesta činu), je podľa môjho názoru vyhodnotenie dokazovania takým spôsobom, že som sa poškodenému vyhrážal ublížením na zdraví ak mi vstrekočave nevydá, v rozpore so základnými zásadami trestného konania, či už ide o zásadu voľného hodnotenia dôkazov alebo zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného.

Pokiaľ ide o súdom ustálené spáchanie zločinu vydierania podľa § 189 ods.1 Tr. zák. aj použitím fyzického násilia spočívajúceho v tom, že som mal poškodeného udrieť jedenkrát rukou zovretou v päšť do oblasti nosa a následne som mu mal vziať krabicu so vstrekočavami z rúk, opiera súd toto svoje skutkové tvrdenie vo výrokovej časti rozsudku o výpovede poškodeného D. a svedkyne K. L., ich tvrdenia však neprevzal do skutku bezvýhradne, pretože neprijal tvrdenie poškodeného, že som mu krabicu vzal po tom, čo som mu mal vykrútiť (a pritom zlomiť) pravú ruku a ani tvrdenie svedkyne, že sme sa o krabicu stojac oproti sebe s poškodeným naťahovali. Moju verziu skutku, podľa ktorej som poškodenému, ktorý šiel predom mnou pred vozidlom krabicu so vstrekočavami vytrhol spod pazuchy a až po tom ako som ho už s krabicou v mojej dispozícii obchádzal, on ma chytil za vetrovku (tú mi roztrhol) a ja som ho v snahe oslobodiť sa udrel spakruky rukou do tváre

v oblasti nosa, pokladá súd za vylúčené nielen vzhľadom na to, že napriek rozporom uveril (hoci len čiastočne) výpovediam poškodeného a svedkyne, ale najmä vzhľadom na údajnú jej nelogickosť so zreteľom na to, ako krátko a najmä na akom malom mieste malo k skutku dôjsť. Pre túto úvahu nemá súd absolútne žiadny dôkaz, keďže nebola vykonaná rekonštrukcia ani vyšetrovací pokus, ktorými by boli zisťované časovo priestorové okolnosti spáchania skutku z pohľadu vierohodnosti mojej výpovede a výpovedí poškodeného D.

a svedkyňi K. L., ktorých popis priebehu skutku pred motorovým vozidlom je navyše rozdielny. Napriek takémuto chýbajúcemu dôkazu som však presvedčený, že moja verzia skutku je vzhľadom na časový úsek, ktorý uplynul od momentu, kedy ma na videozázname ponáhľajúc sa za poškodeným prekryje vozidlo poškodeného do momentu, kedy sa na ňom objaví môj tieň ešte predtým, než sa spoza vozidla vynorím, ktorý časový úsek predstavuje niečo viac ako 2 sekundy (časový údaj na úradnom zázname polície z 25.11.2023 je nepresný zrejme aj z dôvodu, že neberie do úvahy objavenie sa môjho tieňa pri vychádzaní spoza vozidla) oveľa reálnejší ako verzie poškodeného a svedkyne, podľa ktorých by sme museli za vozidlom nepochybne stráviť dlhší čas. Pokiaľ ide o otázku priestoru, priznám sa, že celkom nerozumiem úvahe súdu v tom smere, že vierohodnosť mojej výpovede vylučujú priestorové pomery pred motorovým vozidlom, keďže pred týmto bol luxusný priestor na to, aby k skutku došlo, podľa ktorejkoľvek z prezentovaných verzií, keď navyše nie je vôbec dôkazne sporné, že som sa pred autom pred poškodeného dostal tak, že som ho obišiel v priestore medzi ním a vozidlom.

Aj vo vzťahu k údajnému použitiu násilia smerujúceho k zmocneniu sa krabice so vstrekovačmi mal preto súd v prípade správneho postupu pri hodnotení dôkazov a so zreteľom na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného dospieť k záveru o nutnosti vyniesť oslobodzujúci rozsudok.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto navrhujem, aby odvolací súd mojim odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/47/2024-263 zo dňa 2.12.2024 podľa § 321 ods.1 písm.b) Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods.3 Tr. por. sám rozhodol tak, že ma spod obžaloby z dôvodu uvedeného v § 285 písm. b) Tr. por. oslobodí.“

Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie písomne v zákonnej lehote aj poškodený, a to prostredníctvom jeho splnomocnenca, podaním zo dňa 04.02.2025 doručeným okresnému súdu dňa 05.02.2025. V uvedenom odvolaní napádal výrok adhézneho konania, ktorým bol odkázaný na civilný proces, pričom svoje odvolanie odôvodnil nasledovne:

„Moje odvolanie odôvodňujem najmä tým, že nesúhlasím s formuláciou, ako je uvedená na str. 2 citovaného rozsudku vo výrokovej časti, kde je uvedené: „...a majetkovú škodu neprevyšujúcu 180 € z titulu nezaplatenej ceny diagnostiky vstrekovačov a škodu z titulu poškodenia okuliarov v sume neprevyšujúcou sumu 400 €...“, pričom poukazujem na nesprávne použitie slova „neprevyšujúcu“, pretože takéto vyjadrenie limituje civilný súd hornou hranicou na náhradu škody. Tiež nie je zrejmé, na základe akého zistenia súd k tejto hornej hranici spôsobenej škody prišiel. Vhodnejšie by bolo použiť slovo „najmenej vo výške sumy“, pretože v ďalšej časti výroku rozsudku ma s nárokom na náhradu škody odkázal na civilné konanie.

V ďalšej časti odvolania uvádzam, že nesúhlasím s odkazom, ktorý sa týka náhrady mne spôsobenej škody na civilný proces, pretože podľa môjho názoru v tomto prípade ide o porušenie ustanovenia § 287 ods. 1 Trestného poriadku, kde je o.i. uvedené, že : „...Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.“, pričom tu uvedené podmienky na použitie tohto ustanovenia boli splnené.

Ďalej poukazujem na nesprávne stanovenú výšku škody, ktorá mi vznikla poškodením okuliarov, kde podľa odborného vyjadrenia K. H. M. – I. N. B. C. B., stanovil hodnotu veci k dátumu poškodenia (24.11.2023) na sumu 400 €.

Z výsluchu svedka G. O. je zrejmé, že bol prítomný po incidente na mieste skutku a potvrdil o.i., že: „Boli dolámané pánty, boli zdeformované, sklá boli doškriabané. Ja som mu tieto okuliare robil začiatkom

leta (2023)...Potom som mu ich ešte doopravoval, ale bude treba ich vymeniť. "Taktiež svedok doložil doklad o kúpe nových okuliarov zo dňa 15.01.2024, ktoré som si musel zakúpiť a ktorých cena bola 750 €, pretože pôvodné poškodené sa nedali nosiť (č.l. 132). Z týchto dôvodov nesúhlasím so stanovením všeobecnej hodnoty poškodených okuliarov k dátumu spáchania skutku na sumu 400 € čo je temer 50% pôvodnej hodnoty, nakoľko boli nosené menej ako pol roka.

Tiež nesúhlasím s vyhodnotením mechanizmu vzniku zranenia ruky a následnej zlomenine vretennej kosti, kde súd si „ prisvojil“ tvrdenie že predmetné zranenie som si spôsobil sám. Tento záver nie je jednoznačne na základe vykonaných dôkazných prostriedkov preukázaný, neboli dostatočne posúdené a vyhodnotenú okolnosti vzniku poranenia (keďže sú pochybnosti, tieto mohli byť odstránené napr. vykonaním previerky výpovede na mieste podľa § 158 Trestného poriadku alebo krátkou rekonštrukciou podľa § 159 Trestného poriadku.). Je však preukázané, že zranenie bolo spôsobené počas skutku, pre ktorý je vedené trestné konanie, taktiež je preukázané, že aj zranenie – zlomenina vretennej kosti pravej ruky vzniklo s najväčšou pravdepodobnosťou v dôsledku nárazu pravej ruky do tvrdého, tupého predmetu, pričom intenzita pôsobiacej sily pri vzniku tohto zranenia bola stredne silná až skôr silná. Následky uvedeného zranenia mám doposiaľ, nemám ukončenú liečbu, nie je vylúčené, že toto poranenie nezanechá trvalé následky.

Pretože vyššie uvedené dôvody naznačujú, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, najmä skutočnosti, ktoré sú dôležité pre posúdenie a stanovenie rozsahu mne spôsobenej škody, taktiež nebola uložená povinnosť náhrady škody obžalovanému v zmysle zákonných ustanovení, považujem skutočnosti uvedené v tomto odvolaní za odôvodnené.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach prokurátora, poškodeného a obžalovaného, za splnenia všetkých procesných podmienok, prokurátor krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného odôvodnenia podriadeným prokurátorom podaného odvolania, a to vrátane spôsobu akým navrhuje, aby bolo vo veci rozhodnuté s tým, že vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného, toto navrhuje ako nedôvodné zamietnuť. Vo vzťahu k odvolaniu poškodeného ponechal rozhodnutie na úvahu senátu krajského súdu.

Splnomocnenec poškodeného na verejnom zasadnutí právom konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava nimi podaného odvolania, a to vrátane dôvodov a nimi navrhovaného spôsobu rozhodnutia. Poškodený právo konečného návrhu nevyužil.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava nimi podaného odvolania a jeho písomného doplnenia s tým, že navrhujú rozhodnúť spôsobom tam uvedeným. Vo vzťahu k odvolaniam prokurátora a poškodeného, tieto navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť. Ku konečnému návrhu svojho obhajcu sa v plnom rozsahu pripojil aj obžalovaný.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní prokurátora, poškodeného a obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 25. marca 2026, na podklade v zákonnej lehote podaných odvolaní prokurátora, poškodeného a obžalovaného preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých všetkých výrokov, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Na základe výsledkov svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného, ktoré je prípustné, podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, nie je dôvodné a naproti tomu odvolania obžalovaného a poškodeného, ktoré boli prípustné, podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, sú čiastočne dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaniami napadnutého rozsudku, z obsahu odvolaní a ich dôvodov vyplýva, že sa vo vzťahu k postupu súdu prvého stupňa procesné pochybenia v postupe súdu prvého stupňa nevytýkajú. Odvolací súd sám nezistil v postupe

okresného súdu ani existenciu iných procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku.

Z podaných odvolaní a ich vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že prokurátor a obžalovaní namietajú hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, v spojitosti s ktorým sa dožadujú odlišného právneho posúdenia veci (prokuratúra sa dožaduje posúdenia konania ako zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 2 Tr. zákona a obžalovaný žiada o oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že skutok v rozsahu v akom bol preukázaný nie je trestným činom). Poškodený sa odvolaním domáha zmeny napádaného rozsudku v časti výroku o náhrade škody, keď je toho názoru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné predpoklady na priznanie náhrady škody v adhéznom konaní, a preto ním napádaný výrok súdu prvého stupňa je v rozpore so zákonom. V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytkané chyby v napadnutých výrokoch o vine v zmysle § 321 odsek 1 písm. b) a d) a f) Tr. poriadku.

Odvolacím prieskumom krajský súd zistil, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu vykonal všetky dostupné dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Tr. poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne však okresný súd už dostatočne dôsledne nepostupoval v intenciaciach § 2 odsek 12 Tr. poriadku pri hodnotení vykonaných dôkazov, a to jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, nevyrovnal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom na uvedené došlo k chybám v napadnutom rozsudku a porušeniu ustanovení Trestného zákona. Súčasne krajský súd konštatuje, že okresný súd pochybil čiastočne aj v rámci adhézneho konania, keď vykonané dokazovanie dávalo čiastočný podklad na priznanie nároku na náhradu škody poškodenému, a to vo vzťahu k škode vzniklej v priamej spojitosti s trestným činom.

Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že odvolací súd môže iba výnimočne vstupovať do hodnotenia dôkazov prvostupňovým súdom. Je tomu tak iba v prípadoch, ak sa prvostupňový súd zásadným spôsobom odchyli od zákonného hodnotenia dôkazov (§ 2 odsek 12 Tr. poriadku), prípadne ak jeho hodnotenie zjavne vybočuje aj z rámca logického uvažovania. Naproti tomu, ak tomu tak nie je, teda ak prvostupňový okresný súd v súlade so zákonom hodnotí zákonným spôsobom vykonané dôkazy, pritom sú aj jeho úvahy a hodnotenie v rámci logického uvažovania a odvolateľ sa nestotožňuje s hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom, resp. má iné, svoje subjektívne predstavy o hodnotení vykonaných dôkazov, nejde o žiadne pochybenie, ktoré má viesť k zrušeniu napadnutých výrokov riadnym opravným prostriedkom.

V posudzovanom prípade v rámci svojej prieskumnej povinnosti vo vzťahu k napadnutému výroku o vine odvolaním obžalovaného krajský súd ale zistil, že prvostupňový okresný súd sa dopustil viacerých zásadných pochybení pri zákonomnom hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré boli inak vykonané v súlade so zákonom, a ktoré však jednoznačne spochybňujú nepochybnosť a presvedčivosť napadnutého výroku o vine obžalovaného vo vzťahu k skutku tak, ako ho ustálil okresný súd.

Krajský súd vo vzťahu k ustáleniu skutkového stavu konštatuje, že sa nemôže stotožniť s hodnotením dôkazov súdom prvého stupňa vo vzťahu k výpovedi poškodeného. Okresný súd totiž uvádza, že pri hodnotení uvedenej výpovede nezistil také okolnosti, ktoré by túto výpoveď spochybňovali a znižovali jej hodnovernosť. Uvedené tvrdenie súdu prvého stupňa je však ním samotným následne vyvrácané okolnosťou, že odborné vyjadrenie z odvetvia zdravotníctva v podstate vylúčilo, že by k vzniku najzávažnejšieho zranenia (zlomenina dolného konca pravej vretennej kosti) na strane poškodeného došlo takým spôsobom, ako to tento vo svojej výpovedi popisoval. Samotný okresný súd pritom práve s ohľadom na vyššie uvedené odborné vyjadrenie správne ustálil skutkový stav v rozpore s výpoveďou poškodeného, t. j. sám o výpovedi poškodeného (minimálne v tejto, z pohľadu právnej kvalifikácie konania obžalovaného, podstatnej časti) mal pochybnosti. Krajský súd sa však nestotožňuje ani s hodnotením okresného súdu o tom, že výpoveď poškodeného má byť v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi, keď skutočne možno prisvedčiť námietkam obhajoby, že v časti fyzického útoku obžalovaného na poškodeného, ku ktorému došlo pred motorovým vozidlom Citroen Jumper, výpoveď poškodeného je možné považovať za rozpornú nielen

s výpoveďou obžalovaného ale je v značnej miere odlišná aj od výpovede svedkyne L.. Vzhľadom na uvedené nezrovnalosti a dubiozity bolo potrebné, aby k hodnoteniu výpovede poškodeného okresný súd pristupoval kriticky, k čomu však zo strany súdu prvého stupňa nedošlo. Okresný súd s prihliadnutím na závery odborného vyjadrenia K. H. (k spôsobu vzniku zranenia poškodeného v oblasti tváre) a v súlade s výpoveďou nielen poškodeného, ale aj svedkyne L. a čiastočne aj výpovede samotného obžalovaného, správne na jednu stranu bez pochybností ustálil, že obžalovaný poškodeného jedenkrát rukou zovretou v päšť uderil do oblasti nosa (pričom mu poškodil aj dioptrické okuliare). Na druhú stranu však už nebolo možné pri riadnom hodnotení dôkazov obdobne postupovať vo vzťahu k ustáleniu skutkového stavu v otázke vyslovenia vyhrážok obžalovaným na adresu poškodeného (ublížením na zdraví, ak mu nevydá vstrekočače), keďže v tejto časti výpoveď poškodeného bola nielen v rozpore s výpoveďou obžalovaného, ktorý vyslovenie takýchto vyhrážok kategoricky od počiatku popieral, ale navyše nebola podporená žiadnym z ostatných vykonaných dôkazov. Uvedené pochybnosti ohľadom tejto časti skutkového deja boli ďalej umocňované okolnosťou, že svedkyňa L. v rámci svojej svedeckej výpovede žiadne vyslovenie vyhrážok nespomenula (síce sa nachádzala v relevantnom čase v zhoršených akustických podmienkach - motor vozidla idúci na voľnobeh a hudba z autorádio, avšak v motorovom vozidle v tesnej blízkosti oboch aktérov), keď počula tlmené hlasy s neskoršou zvýšenou intenzitou, ale neuviedla, že by zachytila vyslovenie akýchkoľvek vyhrážok, a to ani útržkovito. S prihliadnutím na uvedené okolnosti sa krajský súd nemohol stotožniť s okresným súdom v hodnotení, že konanie obžalovaného v otázke vyslovenia vyhrážok bolo vykonaným dokazovaním preukázané bez akýchkoľvek pochybností. Odvolací súd v dôsledku vyššie uvedených dôvodov nemohol opomenúť platnú a v každom prípade záväznú zásadu „in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného“ (prezumpcia nevinu vyplývajúca z výkladu ustanovenia § 2 odsek 4 Tr. poriadku a garantovaná aj v rámci čl. 50 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj platným Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná), a túto potom v posudzovanej trestnej veci aj ex officio aplikovať a upraviť skutkovú vetu tak, aby skutočne zodpovedala iba konaniu obžalovaného, ktoré skutočne bolo preukázané bez rozumných pochybností. V ostatnej časti hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa a ustaľovaní skutkového stavu krajský súd nezistil relevantné pochybenia, a preto do nej nezasahoval.

Podľa § 188 odsek 1 Tr. zákona sa zločinu vydierania dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona sa zločinu lúpeže dopustí ten, kto iného násillím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel.

Podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona sa prečinu výtržníctva dopustí ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného.

Okresný súd, a to aj v spojitosti s nesprávne ustáleným skutkovým stavom následne aj nesprávne právne posúdil konanie obžalovaného ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1

Tr. zákona. Je potrebné sa stotožniť s konštatovaním okresného súdu, že vec ktorú obžalovaný v priebehu skutku vzal z dispozície poškodeného „krabica so vstrekočmi“, je vecou, ktorá bola poškodenému zverená obžalovaným. Napriek námietkam prokuratúry je v súlade s rozhodovacou praxou súdov, že ak páchatel odníme inému násillím alebo hrozbou bezprostredného násillia vec, ktorú predtým napadnutému zveril, nejedná sa o trestný čin lúpeže, ale mohlo by ísť iba o trestný čin vydierania podľa § 189 Tr. zákona. Krajský súd súčasne konštatuje, že k naplneniu objektívnej stránky trestného činu lúpeže a vydierania

(s prihliadnutím na okolnosť, že vyslovenie vyhrážok násillím nebolo bez pochybností preukázané) by bolo potrebné konštatovať, že k zmocneniu veci došlo násillím. Násillím však nemožno rozumieť neočakávané vytrhnutie veci z ruky, ako to bolo ustálené súdom prvého stupňa. Za násillie je potrebné považovať také počínanie páchatela, pri ktorom páchatel prekonáva odpor napadnutého napríklad tým, že vecou myká (viď napr. R 19/1972). Fyzický útok obžalovaného na poškodeného v rozsahu v akom bol na základe vykonaného dokazovania preukázaný (úder päšťou do oblasti tváre) však nemožno považovať za použitie násillia, ktorým by obžalovaný nútil poškodeného, aby istým spôsobom konal. Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k názoru, že konanie obžalovaného nemožno právne posúdiť ako trestný čin lúpeže a ani ako trestný čin vydierania. Súčasne však z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k napadnutiu poškodeného obžalovaným došlo na mieste verejne prístupnom – značne

frekventovanom parkovisku za čerpacou stanicou Slovnaft, keď aj z kamerového záznamu prehrateho na hlavnom pojednávaní vyplýva relatívne vysoká premávka motorových vozidiel v uvedenej lokalite, a to aj v čase útoku. Ako z ustáleného skutkového stavu vyplýva trestnoprávne relevantným konaním bolo, že obžalovaný po predchádzajúcej hádke napadol fyzicky poškodeného na mieste verejnosti prístupnom. Úder päťou do oblasti tváre, tak ako k nemu došlo, a to aj v spojitosti s prechádzajúcou slovnou gradáciou konfliktu, je zjavným úmyselným napadnutím predvídaným § 364 Tr. zákona. Konanie obžalovaného bolo preto potrebné posúdiť ako prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona. Krajský súd s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti zahŕňajúce spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného dospel k jednoznačnému názoru, že závažnosť konania obžalovaného bola vyššia ako nepatrná.

Trest je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide z okruhu trestných činov o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pokiaľ ide o trest ukladaný obžalovanému, krajský súd vyhodnotil kritériá rozhodné pre určenie druhu trestu a jeho výmery v súlade s ustanovením § 34 odsek 1 až 4 Tr. zákona, nezistil u obžalovaného poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti. Krajský súd vzhľadom na skutočnosť, že konanie obžalovaného, za ktoré ho odsudzoval (prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 Tr. zákona, pre ktorý Trestný zákon stanovuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v rozpätí až na tri roky) má povahu prečinu, napriek jeho priestupkovej minulosti

a s prihliadnutím na doterajšiu trestnoprávnu bezúhonnosť obžalovaného, sa stotožnil s prvostupňovým súdom v hodnotení, že v prípade obžalovaného nie je nevyhnuté ukladať tomuto nepodmienečný trest odňatia slobody. S prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ako aj zámienku konfliktu, ktorý viedol k trestnej činnosti, krajský súd však na rozdiel od súdu okresného dospel k presvedčeniu, že je na mieste ukladať odlišný, alternatívny trest, a to trest peňažný, k čomu boli splnené všetky zákonné podmienky v zmysle § 57 odsek 2

Tr. zákona. Krajský súd s prihliadnutím na závažnosť konania obžalovaného, ním uvádzanú výšku jeho čistého príjmu (800,- Eur) poznatky o jeho osobe, následky jeho konania, ako aj potrebu, aby ukladaný trest neohrozil náhradu škody poškodenému, ukladal peňažný trest pri dolnej hranici zákonného rozpätia (160,- € až 3.000.000,- €), a to v sume 2.000,- €, ktorá podľa názoru krajského súdu je trestom primeraným a spravodlivým a súčasne plne konformným s očakávaným účelom trestu v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona vrátane toho, že v dostatočnej miere zabezpečuje ochranu spoločnosti, ale súčasne vyjadruje aj dostatočné morálne odsúdenie protiprávneho konania obžalovaného spoločnosťou. Krajský súd súčasne pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu stanovil primeraný náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace.

V otázke adhézneho konania, t. j. konanie o náhrade škody, v rámci ktorého bol výrok o odkázaní poškodeného s nárokom na náhradu škody na civilný proces napadnutý odvolaním poškodeného, krajský súd uvádza, že v napadnutom rozsudku rozhodol okresný súd podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku, keď nepovažoval nárok poškodeného na náhradu škody za dostatočne preukázaný. V tejto časti však krajský súd považoval odôvodnenie tohto výroku súdom prvého stupňa za nezrozumiteľné, a to už aj s poukazom na skutočnosť, že sám okresný súd v popise skutku jednoznačne konkretizoval výšku spôsobenej škody. Preto uvedené by odôvodňovalo minimálne čiastočné priznanie nároku na náhradu škody v rozsahu ustáleného skutkového stavu a odkázanie s nárokom na náhradu škody v zvyšnej časti. Z uvedeného dôvodu, ako aj z dôvodu, že krajský súd dospel k odlišnému ustáleniu skutkového stavu a právnemu posúdeniu konania obžalovaného, bolo potrebné pristúpiť aj k zrušeniu napadnutého rozsudku v časti výroku o náhrade škody.

Podľa § 124 odsek 1 Tr. zákona sa škodou rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku, alebo na právach poškodeného, alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom,

bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Krajský súd konštatuje, že jedinou škodou, ktorú považoval za dostatočne preukázanú, a ktorá poškodenému vznikla v priamej príčinnej súvislosti s trestným činom, za ktorý krajský súd obžalovaného odsudzoval (prečin výtržníctva), bola škoda spojená s poškodením okuliarov, keď táto škoda vznikla v súvislosti s útokom obžalovaného päšťou do oblasti tváre poškodeného, t. j. konaním, ktoré tvorilo objektívnu stránku tohto trestného činu. V tejto časti bola výška spôsobenej škody (400,- €) pre účely adhézneho konania dostatočne preukázaná, a to vykonaným odborným vydaním, ktoré objektivizovalo výšku škody k času skutku. Súčasne možno konštatovať, že nárok poškodeného na náhradu škody z tohto titulu v časti prevyšujúcej relevantne preukázaný nebol, a preto nemohol byť ani odvolacím súdom priznaný. Je potrebné tiež konštatovať, že nárok na náhradu „škody“ z titulu neuhradenej odplaty za uskutočnenú prácu na vstrekovačoch nebolo možné poškodenému priznať v danom prípade z dôvodu, že uvedený nárok nie je možné považovať za škodu v zmysle Trestného zákona, nakoľko tento nárok nie je v priamej príčinnej súvislosti s trestným činom, za ktorý krajský súd obžalovaného odsudzoval.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd z podnetu odvolania obžalovaného výrokom pod bodom I. podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. d), písm. f), odsek 3 Tr. poriadku zrušil celý napadnutý rozsudok s tým, že na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku sám rozhodol tak, že uznal obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písm. a) Tr. zákona a uložil mu za to primeraný trest tak, ako je to vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku a súčasne obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému v rozsahu 400,- € a zo zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného odkázal na civilný proces.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon n e p r i p ú š ť a žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.